

ψυχή πλημμελομένη από άνομοκτησία για να κάνουν το γάμο τους. Δύο χρόνια τον περιόρισε ή άγρη παιδοποιία τον άραστημένο της. Στο διάστημα αυτό άλλολογογραφούσαν παρκαζώματα και γάθο προς μήνες άλλων τις φωτογραφίες τον για να μην ξεχάσει ό ένας τον άλλο, ως την ενλογημένη έκείνη ώρα, που θα τους ξεγράφουν για πάντα.

Ο Χιούγκ θα ήθελε να πη όλα στην ώραία του συνταξιοδότησας.

Μά τα λόγια του έβαλαν τα χείλη του μόλις σήγασαν να τα ξεστομίσει. Έτσι, τα ξεκατέφευχνε μέσα, βαθιά, στην ψυχή του και μεθυσμένος απ' το πόθος αυτό, το άνεξηγητο, απολαύσιμον με ζήλστατά τα μάτια την άμορτά, με τη μορσία αυτή γυναικία.

Ήταν μισομέρι πόρα. Σε τρεις ώρες θα ήταναν από Χόνγκ-Κόνγκ. Ο Χιούγκ, άνομοκτημένος στη γήρμα, έβλεπε γνόφους τόπους τοιχώρου του, καθώς το βόραιο έρχιζε τα νερά, βωσταζό για αυτό, να φτάσει στο τελαζό λιμένα που ταξιδιού του. Έξωσρα ένκοισσε ένα χέρι ν' άνομοκτησάν στον όμο του να άνομο μια φωνή σαρκαστική να πού λέει :

— Μάλιστα, σό, πός δεν κοινοπεριόρισε στο ταξείδι σας... Μπορούσα να' έρω να ξεδώσω μερικές λίρες για να χοροή την όμορφη φίλη σας, μά σίς έχετε το προσόν της νεότητος και της λεβεντίας, που έμένα μου λείπει!

Ο Χιούγκ γνόφσε πίσω σαν να τον ήχε διαγνώσει φειδι. Αλλά τον απεζόταν ό κοντόχρονος έξέσιος να άνομοκτημένος κόριος, που ένοχολογσε την κυρία Βάντλερ την πρώτη ημέρα του ταξιδιού τους. Ένα κίημα από ζροπό αίμα άνέθηκε στο κεφάλι του. Θέλησε να ανέξει με τα χέρια του τον άκαδη, μά σερραστήθηκε.

— Άρριστε με ήρωα, κίριε, πού είλα. Δεν σας έξοιο και δεν έχο καμιά διάθεση ν' άνομο τις άνομίες σας.

— Σας είλα, ότα πληρώσει να' έρω, νερό μου. Δεν έχο το περιουσιαστικό σας, μά το ποροτόμα μου δεν έινε και τόσο άδιο, όσο νομίζε ή κυρία...

Μά έξωσρα σμάθιραν να' οι δύο άμύλητοι να' άζίνητοι, άζούργοντας κοντά τους μά γυναικεία φωνή που έλεγε :

— Ένας τίςάντημον δεν άνέχεται πού να βρίζουν μπροστά του έτσι πρόστιμα μά κυρία άλομόνηση.

Έκει, πλά τους, απεζόταν έκείνη, ή κυρία Βάντλερ, ή όποία τό είχε άκούσει όλα.

Τά παράξενα μάτια της παρούσαν φοιτές καθώς τους κόπταζε και τους δύο με την ίδια προσλητιότητα. Τά μάτια της μιλούσαν να' έταζαν ένα σωρό ύποσχέσεις σε όποιον θα νοούσε...

Τόν Νικητή ήθελε ή Σερφίνα να' άδιαφορούσε πός ήταν, καθώς και πός θα ήσαν ή συνέπειες της άπυλόγηστης έπειθάσεώς της.

Ο Χιούγκ έφρασε σύζωφιος.

Με μάς τα μάτια του έιναν κατακόκκινα να' άπύσε τα χέρια προς τον λαμό του άλλου, σαν ύπνοασημένος.

Τό δοάμα δεν άργησε να τελεώση. Ένα μαχαλά άστραφσε στα χέρια του έξου και γοργά σμάζοντας την άπόστασι, χόθιζε στην κοιλία του Χιούγκ. Μά την ίδια στιγμή να' αυτός, κατάλλωμος απ' τη λύσσα του, τον σήκωσε στα γρά του μπράτσια και τον τίναξε στα γρά του ποταμιού...

— Δεν σ' άδικώ, φίλε μου Χιούγκ. Είπε πολλοί που έξαναν πό μεγαλιότερες τρέλλες για αυτή τη γυναίκα. Είπε πολλοί που έχασαν τη ζωή τους για αυτή. Την λέν «Χταπόδι», γιατί σαν να' αυτό, γραπώνει τα θύμισά της και τους ρουφάει με δίφρα κάθε εύγενικό που έχουν στην ψυχή τους.

— Θεε Μπέν, δεν πρέπει να μάθη την άλήθεια ή Κόννη. Αν τό μάθη, θα πεθάνω άμέσως. Προχθές που ήρθε μαζί σας ή γλυκειά μου και άγνη μικρούλα, ήμου άνασθητος άκομα. Παραμιλούσα. Και φοβόμια μη απ' ξεφγνε τίποτε, που να την έιναν να καταλάβη τί τρέχει...

— Όχι, παιδί μου, μην άνησυχείς. Η άθώα της ψυχή δεν μπορεί να τα νοούση αυτά τα πράγματα. Λαχτοράει μόνο πό-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Τού Μπαλζάκ τα μυθιστορήματα πού δεν έδημοσιεύοντο, όσως τα προτόγραφα. Στην άρχή, γάθε του έργο άπετελιότο από 40—50 σελίδες. Κατόθεν, όφου τυπονόταν και του στελιόταν τό δοάμο, ό μέγας μυθιστορογράφος, εκτός της διορθώσεως, τό συμπλήρωσε και τό έπλήρυνε σε σημείο, που τό άρχικό σχέδιο γνόταν πολλές φορές άγνόωτο. Έτσι, με τις άλλολογικές μεταβολές και διορθώσεις των βιβλίων του, ξεώδου συγγότατα στους τυπογράφους περιόσσεσρα απ' όσα κέρδιζε απ' τους εκδότες.

Αλλά και οι άλλοι διάσημοι συγγραφείς δεν άστερούσαν σ' αυτό τό σημείο. Ο Φοντελόν π.χ., τις «Παροάσεις του Τηλεμάχου» τις ξεαόγραφε έφτά φορές έν έλω. Ο Μύλων από 40 στίχους που έγραφε στην άρχή, δεν άφανε από τέλος παρή 10. Επίσης ό Μπαρόν πήρε κάποτε και συνέταξε έξη σελίδες βιβλίου του σε 4 μήνες... προτάσεις. Τέλος ό περίφημος Μπουσσώ έλεγε :

— Άμα γρόφο πέσσερες λέξεις, σβόνο ύστερα τις τρεις!...

Ός προς τη μέση, ό Ρουσσώ είχε τόσο άσπένες μεμημακό, ώσπ πού δεν κατόφθονε ν' άπορημονόση στη σειρά ότε... Έξη στίχους. Ο Βόρον βαρούταν τροματό το γράμμα να' έλεγε ότι ζωή του ήταν να συνάτη ποιήματα και θανάτος του να τα...γράφη.

Από τους συγγραφείς, άλλου έργαμον δυσακόωτα και άλλου με μεγάλη εύχέρια. Στους τελευταίους συγκαταλέγεται και ό Βάλτερ Σκότ, ό όποιος άποτελιόσε κάποτε πρία μυθιστορήματα μέσα σε... τρεις βδομάδες! Επίσης ό Βολταίρος ένα απ' τα καλύτερα έργα του τό έγραφε σε διάστημα είκοσιδύο ημερών.

Οι περισσότεροι απ' τους συγγραφείς άνταυθόσρα φοβόρα τους έκαρούς τον και τους περιουρούσαν να' άπύστωτο τρόπο. Ο Βάλτερ Σκότ π.χ., άφρα κάποτε να παρσίον δεκατρία χρόνια και έπειτα διάβασε τις έκαρούς για τα έργα του. Ο Μπαλζάκ έκαρούσταν άσπρητότατα κατά των κριτικών που δεν τον έθαύμαζαν. Ο Βόρον τέλος κριούσαν από άρκαλάτητα όμα διάβαζε καμιά επίκριση εναντίον του.

Άλλο, άντιθέτως, έπύρξαν οι ίδιοι οι άσπρητότεροι και χειρότεροι έκαρούσι των έργων του. Ο Βιργίλιος π.χ., παραγγέλλει να καη μετά τον θάνατό του ή «Αινείας», τό άθάνατο άριστοέργόμα του. Ο Ραβίκας, άρκατά χρόνια μετά τη θρασία του έργου του, δεν υποφύσε με κέντηαν τρόπο να τα διαβάση, γιατί τό έβουσε άνυπόφορα. Ο δέ αλόλογο Λεϊσεβίτς, πρποτό πεθάνη, έκαρε μά άλόλογη ιστορία που είχε γράψει.

τε να σε ιδή καλά. Μην άνησυχείς... Καί τώρα άκομα είσαι άξιώ της, γιατί με τό άρθενο αίμα σου που χύθηκε, βίγες και τό δηλήρημα που σάμαζε στην ύπαρξή σου ή γυναίκα έκείνη... Μη λές πολλά λόγια και κοροήσεις. Σκεπάσω καλά τώρα και κοιήσω ήσυχος. Θα έργόμαστε σγνα να σε βλέπουμε, όσο να βγής απ' τό νοσοκομείο.

Πέρασαν πολλές βδομάδες. Ο Χιούγκ, στην άνάρωσα πεία, ξεπύσιμένος στη σασ-λόγκ να' άνεβασιμένος στη βεράντα, λούζετα στην ήσυχη και ζεστή λαζάδα της άνομής. Άντίφρα του, με τό κέντημα στα κάτασπρα χεράκια της, κάθεται τό άόξαστο άγγελοδύ που ή Κόννη. Κυτάζονται στα μάτια και χωρίς να μιλούν, κοιούθον την εύτηγία και την άνακούφιση να χαϊδεή άνάλαφρα τις ψυχές τους, ύστερα απ' τον έφάλητο τόσον καιρού!

— Πόσο έινε εύτηγισμένη ή ζωή μου, γλυκειά μου Κόννη, φηθούζει ό Χιούγκ, όταν έχο για μοναδικό να' άπολειστικό σκοπό μου την εύτηγία σου...

Η Εισοδος στα Ιεροσόλυμα.